


# Ivan Hoffman: Mír, čili právo na život

---

 radiouniversum.cz/ivan-hoffman-mir-cili-pravo-na-zivot

Ivan Hoffman

## Mír, čili právo na život

---

Text 26.8.2024 5 min Přehrát

### #Politika

Definovat mír by nemělo být těžké. Je to stav, kdy se neválčí. Jenomže neválčí-li se, důvodem může být také příměří, kdy je válčení pouze přerušeno, anebo kapitulace, po které následuje okupace. Otázka zní, zda vystačíme s mírem, coby pouhou historickou epizodou, kdy se už neválčí, anebo ještě neválčí.

Na příbězích ze soudobé Ukrajiny si můžeme všimnout, že hodně Ukrajinců touží nikoli po míru, nýbrž po vítězství. Současně je ale prioritou mnoha Ukrajinců přežít, a proto se snaží uniknout mobilizaci. Jak se válka prodlužuje, přirozeně ubývá mužů, kteří spatřují smysl v tom, že padnou za vlast. Ti už mají svou misi vesměs za sebou. Na živu zůstávají ti, kterým se nechce zemřít. Lépe řečeno ti, které se nepodaří pochytnat a poslat na smrt. V tomto světle bychom mír mohli definovat jako právo na život.

Trvalý mír je možný pouze za dvou podmínek. Že hrdinství je nepovinné a že dezerce není trestná. Vždy se najde menší procento lidí, kteří mají sklon k násilí, imponuje jim vojenský dril, kázeň, a na rozkaz jsou ochotni zabíjet s rizikem, že sami budou zabiti. Vždy ovšem budou ve většině lidé, kteří mají rádi život, a hypotetické vítězství, kterého se s vysokou pravděpodobností v armádě nedožijí, klidně oželí. Války jsou možné pouze za předpokladu, že je mírumilovnost postavena mimo zákon. Lidé se vzájemně nezabíjejí proto, že je to baví, ale proto, že jsou k tomu kýmsi donuceni. Kdyby byla účast ve válkách dobrovolná, nebyli by na války lidi. Válkychtiví lidé by politikům rychle došli.

Volání po míru je uprostřed války vlastizradou. Té ovšem předchází vlastizrádné volání po válce. Proto Hemingway radil vyhnout se válce zabitím vlastních politiků, kterým se omrzela mír. Až do prvních výstřelů se považuje za správné žít pro vlast. Jakmile se už střelí, na životech nesejde a počítá se jen ochota za vlast zemřít. V míru záleží na životě, ve válce záleží na smrti. Ukrajinská přítomnost patří těm, kteří jdou na smrt. Budoucnost ovšem patří těm, kteří nehrdinsky zbudou. Neplatí to ale samozřejmě jen pro Ukrajince. Jde o obecnou zkušenost.

Válka na Ukrajině už nemá mírové řešení. Možná ho ani neměla, protože v každém okamžiku od Majdanu v roce 2014 měla prozápadní, protiruská, ukrajinská elita stejnou politickou strategii: Všechno, anebo nic. Jak spor postupně eskaluje, je realistům zřejmé, že ukrajinským výsledkem už nemůže být všechno, ale už ani něco. Kompromis, respektive příměří, lze sjednat jen s nepřítelem, který o to má zájem. Rusko ovšem vzalo ukrajinský přístup na vědomí, a z možností „všechno, anebo nic“, preferuje pro Ukrajince ono nic.

Jak bude ukrajinské „nic“ v praxi vypadat, se teprve ukáže. Už dnes je ale jisté, že Západ, který se postavil na stranu Ukrajinců, co hrdinsky zvolili smrt, bude v budoucnu mít za partnery zbylé Ukrajince, kteří zvolili život, protože to, co podporujeme, nepovažují za svou válku.

Synonymem míru není hromada pobitých nepřátel, nýbrž obyčejné právo na vlastní život. Toto pochopit ale bude velký problém pro potetovanou generaci Evropanů mladších čtyřiceti, či padesáti let. Ti si budou přeživší Ukrajince ošklivit za to, že zůstali naživu, když jsme jim velkoryse přispívali na náboje, uskromňovali jsme se a zadlužovali, aby předem prohranou válku vedli co nejdéle, nejlépe tedy do posledního Ukrajince. Přeživší dezertéři, co pohrdli hrdinskou smrtí, budou zosobněním ukrajinského nevděku. S tím se ale dá žít. Konec konců to budou Ukrajinci vděční. Jen ne za náboje, ale za azyl.

## Všechny příspěvky s Ivan Hoffman

**Diskuze:**

---

**Napsat komentář**

---

E-mailová adresa nebude publikována.